

Sotodanserinden Adeline Genée-Isitt.

Det var ved Premiøren paa en af de store Udstyrsballetter paa Empireteatret. Londons mest udsøgte Premièrepublikum, saa elegant som kun et engelsk Teaterpublikum kunde være omkring Aarhundredskiftet, fyldte Salen og fulgte blaseret den overdaadige Udstyrsballet. Men pludselig bliver Scenen ryddet. Prima ballerinaen, Teatrets straalende Stjerne, danser ind, et lille let Fnug, alene paa den store Scene, og i samme Nu er Blaserheden borte, alle retter sig spændte og følger den spæde og yndefulde Kvindeskikkelses Leg med Tyngdeloven. Alle Tilskuernes Hjerter spidtes paa hendes sylfne Taaspidser, der bærer hende frem og sætter hende af højt oppe i et langt, svævende Spring. Det er Ballon, det er Gratie, det er Ynde, hele London ligger for Adeline Genées Fødder.

Og da Bifaldet efter de mange Fremkaldelser stiller af, løses alle Tungerne og der fortælles løst og fast om den unge Danserinde, der tilhører den samme Nation som den højtelskede Dronning Alexandra. Der fortælles om hendes Kæmpesager, om de store Turnébud, der strømmer ind til hende fra hele Verden, om den Yndest, hun nyder i Englands mest aristokratiske Kresse, om hendes Loge, der Aften efter Aften fyldes med de kostbareste Blomster, om straalende Ægteskabstilbud fra Lorder og Jarler ...

Naar Forestillingen er forbi og de skinnende Ekvipager er kørt bort fra Empire, der nu, uden sin oplyste Façade,

POLIT

glider tilbage i Mørket, staar der ved et nærliggende Omnibusstoppested en slank og tækelig ung Pige. Hun ser meget almindelig ud, den lille Frk. Jensen fra Aarhus, da hun klatrer op i Bussen og kører den lange Vej ud mod et af Londons Yderkvarterer. Ingen lægger Mærke til hende, da hun staar af og forsvinder ind i et af de smaa toetages Beboelseshuse. Indenfor er der mange forgyldte Møbler og mange spraglede Papegøjer og der venter hendes Onkel og Tante, Balletmester Alexander Genée og hans Frue, der selv har været Danserinde og haft Ballon, men nu har faaet det paa en anden Maade og nødig rejser sig fra den brede, magede Lænestol.

Det er Onklen, der har uddannet Adeline Genée, og han betragter og behandler hende stadig som den lille lydige Elev, der hurtigst muligt skal i Seng, for der er meget at udrette i Morgen. Hun skal foretage sine daglige Træningsøvelser og hun skal sy sine mange Lag brusende, luftige Tyllskørtter. Det har hun lært af Tanten, og dem maa man selv sy, siger hun.

Det var Baggrunden for den fejrede Balletprimadonnas Liv, og denne uan-gribelige Borgerlighed og udprægede Familiefølelse, som ogsaa særpræger de omrejsende Artistslægter, har Adeline Genée bevaret. Den gav hende den sunde Fornuft, der fik hende til at trække sig tilbage, da hun stod paa sit Højdepunkt for senere kun i Glimt at vise sin Kunst til Fordel for Krigens Saarede og Elendige. Den førte hende ind i det solide engelske Society, hvor hun nu sammen med sin Mand, en anset Forretningsmand, har en smuk Position. Men hun har ikke glemt sin danske Oprindelse. Hun er President for „The Royal Academy of Dancing“, men hun er ogsaa Æresmedlem af „The Anglo Danish Society“ i London, hun har et smukt og fornemt Hjem ved Regent Park i London, men næsten hver Sommer tager hun hjem til Danmark for at besøge sin Slægt i Aarhus. Baade da hun i sin Ungdom var den alfelette Sylfide, og nu, da hun er en rank og statelig Society-Dame, har Adeline Genée-Isitt været en værdig Repræsentant for sit Fædreland, en Gesandt, der har virket ved sin Kunst og sin Ynde. Livet igennem har hun bevaret Balance, i Hverdagslivet som paa sine Taaspidser. Derfor maa enhver dansk Lykønskning til Adeline Genée-Isitt blive en Tak.

Den Ældre.